ความสุขใจจากการวาด

รวมภาพวาดด้วยดินสอ เล่มที่ ๗

ธงชัย สวัสดิสาร

ความสุขใจจากการวาด

รวมภาพวาดด้วยดินสอ เล่มที่ ๗

ธงชัย สวัสดิสาร

ความสุขใจจากการวาด: รวมภาพวาดด้วยดินสอ เล่มที่ ๗

หนังสือเล่มนี้ผมได้จัดทำขึ้นต่อจากหนังสือ "ความสุขใจจากการวาด: รวมภาพวาดด้วยดินสอเล่มที่ ๖" โดยได้นำภาพวาดด้วยดินสอแกรไฟต์ที่ผมได้วาดขึ้นระหว่างเดือนธันวาคม พ.ศ. ๒๕๖๘ ถึง เดือนตุลาคม พ.ศ. ๒๕๖๙ จำนวน ๕๓ ภาพมารวมไว้ด้วยกัน ภาพวาดจำนวน ๑๙ ภาพ (หน้า ๓-๒๑) เป็นภาพที่วาดขึ้นมาใหม่ ส่วนภาพที่เหลือจำนวน ๓๔ ภาพเป็นการนำภาพที่วาดไว้ก่อนหน้านั้นมาปรับแต่งให้มีความสวยงาม ชัดเจน มากยิ่งขึ้น ภาพทั้งหมดเป็นภาพที่วาดบนกระดาษวาดภาพขนาด เอ๓ (๒๙๗ x ๔๒๐ มิลลิเมตร) ที่มีน้ำหนักกระดาษ ๓๒๐ กรัมต่อตารางเมตร

การวาดภาพเป็นกิจกรรมหนึ่งที่ผมชอบและทำให้ผมมีความสุขมาโดยตลอด หลังจากที่ผมได้หยุดทำงานประจำไปตั้งแต่ต้นปี พ.ศ. ๒๕๕๙ ผมได้คิดทบทวนถึงสิ่งที่ผมได้ทำก่อนหน้านั้นย้อนไปถึงตอนที่ยังเป็นเด็กและตระหนักว่าการวาดภาพเป็นกิจกรรมหนึ่งที่ผมชอบและทำให้ผมมีความสุขแต่ผมยังไม่ได้ให้เวลากับตัวเองมากพอที่จะฝึกฝนและเรียนรู้เกียวกับการวาดที่ผมชอบนี้ ผมจึงตัดสินใจที่จะกลับมาวาดรูปอีกครั้ง และได้เริ่มต้นที่จะวาดเป็นประจำอย่างสม่ำเสมออีกครั้งตั้งแต่เดือนกรกฎาคม พ.ศ. ๒๕๖๑ เป็นต้นมา ตลอดระยะเวลาที่ผ่านมาผมรู้สึกได้ถึงความสงบที่เกิดขึ้นอย่างต่อเนื่องกับทั้งร่างกายและจิตใจ

ผมเริ่มสนใจงานศิลปะและการวาดภาพตั้งแต่สมัยที่เป็นเด็กนักเรียนที่ โรงเรียน ภ.ป.ร. ราชวิทยาลัย ซึ่งเป็นโรงเรียนประจำในจังหวัดนครปฐม ผมได้เรียนรู้เกี่ยวกับงานศิลปะและทักษะพื้นฐานที่จำเป็นในการผลิตชิ้นงานศิลปะเหล่านี้โดยเฉพาะงานวิจิตรศิลป์ เช่น การวาด การระบายสี การปั้น การแกะสลัก การหล่อ การเขียนแบบและ ลงรักปิดทอง เป็นต้น ผมมีความศรัทธาและชื่นชมครูสอนศิลปะที่โรงเรียนทุกคนที่มีความรักในงานศิลปะอย่างลึกซึ้งและประทับใจที่ท่านสามารถนำทักษะทางด้านศิลปะหลากหลายแขนงมาสร้างสรรผลงานศิลปะได้อย่างงดงามและถ่ายทอดความรู้และทักษะเหล่านั้นให้กับนักเรียนได้อย่างมีประสิทธิผลนักเรียนที่โรงเรียนแห่งนี้จะเรียนรู้ทฤษฎีศิลปะในห้องเรียนและพัฒนาทักษะเฉพาะตัวทางด้านศิลปะด้วยการทำชิ้นงานศิลปะที่ครูมอบให้เพื่อฝึกทักษะเพิ่มเติมนอกเวลาเรียน ผมมักหาที่เงียบ ๆ ที่ไม่มีเพื่อน ๆ รบกวนในโรงเรียนโดยเฉพาะในวันหยุดเพื่อทำชิ้นงานศิลปะเหล่านี้ ทำให้ผมได้ใช้เวลาอย่างมีความสุขที่โรงเรียนแห่งนี้ที่จะเรียนรู้และพัฒนาทักษะด้านการวาดภาพของตัวผมเองอยู่คนเดียวเพลิดเพลินอยู่กับการวาดนี้ยังคงปรากฏอยู่อย่างชัดเจนในความทรงจำของผม เป็นช่วงเวลาที่ผมเพลิดเพลินสนุก และมีสมาธิอยู่กับการวาดภาพเพียงอย่างเดียว เป็นความสงบสุขของจิตใจที่เกิดจากการวาดปราศจากการรบกวนของความคิดวิตก กังวล ที่เกิดจากปัญหาภายในตัวและภายนอกตัวเรา ที่รบกวนความสงบของจิตอย่างต่อเนื่อง หลังจากเรียนจบชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น จากโรงเรียน ภ.ป.ร. ราชวิทยาลัยในปี พ.ศ. ๒๕๑๓ แล้ว ผมได้เข้าเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย (มัธยมศึกษาปีที่ ๔-๕) แผนกวิทยาศาสตร์ที่โรงเรียนเตรียมอุดมศึกษาและเรียนจบระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย ในปีพ. ศ. ๒๕๑๕ หลังจากนั้นได้เรียนต่อในระดับชั้นอุดมศึกษา โดยได้เรียนจบการศึกษาระดับชั้นปริญญาตรี ด้านสถาปัตยกรรมจากจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยในปีพ. ศ. ๒๕๒๐ ปริญญาโทด้านสถาปัตยกรรมจากมหาวิทยาลัยอิลลินอยส์สหรัฐอเมริกาในปีพ. ศ. ๒๕๒๒ และปริญญาเอกด้านสถาปัตยกรรมจากมหาวิทยาลัยมิชิแกนสหรัฐอเมริกาในปีพ. ศ. ๒๕๒๖ ตามลำดับ ถึงแม้ว่าการวาดจะเป็นส่วนสำคัญในการเรียนด้านสถาปัตยกรรมศาสตร์ตลอดเวลาของการเรียนทางด้านนี้ ความรู้สึกที่เกิดขึ้นจากการวาดก็แตกต่างไปจากความรู้สึกสงบสุขที่เคยเกิดขึ้นจากการวาดในสมัยที่ยังเป็นนักเรียนหลังจากการสำเร็จการศึกษาในปีพ. ศ. ๒๕๒๖ ผมได้กลับมาทำงานในประเทศไทย ทั้งที่เป็นการทำงานในสถาบันการศึกษาและการทำงานในบริษัทเอกชนซึ่งส่วนใหญ่เป็นบริษัทในภาคอุตสาหกรรมท่องเที่ยวและการโรงแรม ทั้งที่เป็นบริษัทในประเทศและบริษัทระหว่างประเทศ ในช่วงเวลา ๓๔ ปีของการทำงานที่

ผ่านมาผมรู้สึกว่าผมไม่ได้ให้เวลามากพอสำหรับการวาดที่ผมชอบเลย มีเพียงครั้งเท่านั้นที่ผมมีความรู้สึกอยากจะวาดคือตอนที่ผมได้ไปที่เมืองลี่เจียงในมณฑลยูนนาน ประเทศสาธารณรัฐประชาชนจีนเพื่อเข้าร่วมประชุมประจำปีครั้งที่ ๕ ของยูเนสโกในขณะที่ผมทำงานอยู่ที่วิทยาลัยนานาชาติ มหาวิทยาลัยมหิดล หลังจากที่การประชุมได้เสร็จสิ้นลงผมได้มีโอกาสไปเที่ยวตามลำพังที่หมู่บ้านแห่งหนึ่งในชนบทห่างจากตัวเมืองเก่าของลี่เจียงไปทิศตะวันตกเฉียงเหนือบนเส้นทางไป “ภูเขาหิมะมังกรหยก (Jade Dragon Snow Mountain)” ใช้เวลาขับรถไปประมาณครึ่งชั่วโมง เมื่อไปถึงที่นั่นผมได้ลงจากรถ ภาพแรกของหมู่บ้านข้างหน้าที่ผมมองเห็นทำให้ผมเหมือนถูกมนต์สะกด หยุดที่จะก้าวเท้าเดินต่อไปทันที ได้แต่ยืนมองดูความงามของหมู่บ้านท่ามกลางธรรมชาติที่สวยงามด้วยความอัศจรรย์ใจ

อากาศที่เย็นสบายใสบริสุทธิ์และแสงแดดที่ส่องในยามเช้าของกลางเดือนตุลาคมบนที่ราบระดับความสูงเหนือระดับน้ำทะเลค่อนข้างมากทำให้เกิดแสงและเงาที่ชัดเจน และสรรพสิ่งในบริเวณนั้นก็เต็มไปด้วยพลังชีวิต นกส่งเสียงร้องทั่วบริเวณทำให้ทุ่งหญ้า ปาไม้และผู้คนกลับมามีชีวิตชีวาในตอนเช้า ใบไม้เล็ก ๆ และกิ่งก้านบนสุดของต้นไม้ใหญ่ พริ้วไหวระริกตามจังหวะของสายลมที่พัดผ่านและเมื่อกระทบกับแสงแดดยามเช้าก็เกิดเป็นประกายระยิบระยับ ห่างออกไปไม่ไกลนักจากแนวต้นไม้ที่กั้นระหว่างพื้นที่ทำการเกษตรกับอาคารบ้านเรือนที่อยู่อาศัยเป็นกลุ่มบ้านไม้ขนาดไม่ใหญ่นัก ที่ปลูกสร้างด้วยความเรียบง่ายด้วยวิธีการก่อสร้างแบบดั้งเดิมของชนเผ่าชาวจีน ลักษณะบ้านส่วนใหญ่เป็นบ้านไม้ชั้นเดียวหรือสองชั้น สร้างบนกำแพงหรือผนังหินและผนังอิฐที่ทำจากดินอัดตากแห้งแล้วนำไปเผา ขนานไปกับทางเดินในหมู่บ้านที่ปูด้วยแผ่นหินขนาดใหญ่ ด้านข้างด้านหนึ่งของทางเดินเป็นทางระบายน้ำ และมีสะพานหินที่ให้คนเดินข้ามเป็นระยะ ๆ อาคารในหมู่บ้านแต่ละหลังล้วนสร้างด้วยวัสดุตามธรรมชาติบนพื้นที่ที่เป็นพื้นที่ราบเชิงเขาที่มีความลาดชันไม่มากนัก ระหว่างบ้านแต่ละหลังมีต้นไม้ขนาดต่าง ๆ แทรกตัวอยู่เป็นระยะ ๆ และมีภูเขาสูงขนาดใหญ่ตั้งตะหง่านเป็นปราการที่มั่นคงและสงบนิ่งอยู่ด้านหลังไกลออกไป

ในขณะที่ยืนมองดูอยู่นั้นผมรู้สึกได้ถึงความเย็นของสายลมเย็นที่พัดผ่านไปเบา ๆ เสียงอ่อนโยนของใบไม้ใบหญ้าที่พริ้วไหว กระทบตัวกันตามจังหวะของสายลม และการเคลื่อนตัวคล้ายระลอกคลื่นเมื่อสายลมพัดผ่านของดอกไม้ใบหญ้าบนเนินเขาเตี้ย ๆ ที่อยู่หน้าหมู่บ้าน ภาพที่ผมเห็นมีความงามอันตระการตา และทุกสิ่งทุกอย่างที่กำลังเกิดขึ้นก็ทำให้สถานที่นี้เต็มไปด้วยพลังชีวิตที่ที่มากเกินคำบรรยาย และผมก็รู้สึกเหมือนกับว่ากำลังถูกดูดซับให้เข้ารวมเป็นส่วนหนึ่งกับพลังธรรมชาติที่ยิ่งใหญ่นี้

เย็นวันนั้นเมื่อผมกลับมาถึงโรงแรมที่พักในเมือง ผมได้ย้อนกลับไปคิดถึงประสบการณ์ที่เกิดขึ้นในตอนกลางวันและตั้งใจที่จะกลับไปวาดภาพหมู่บ้านนั้นในวันรุ่งขึ้น ผมจึงได้ไปหาซื้อสมุดวาดภาพและดินสอที่ใช้สำหรับการวาดภาพจากร้านขายหนังสือที่อยู่ใกล้กับโรงแรมที่ผมพักเตรียมเอาไว้เพื่อที่จะได้นำไปใช้วาดรูปในวันถัดไป วันรุ่งขึ้นผมได้เดินทางกลับไปที่หมู่บ้านนั้นอีกพร้อมด้วยสมุดวาดภาพและดินสอวาดที่ผมได้เตรียมไว้แล้ว เมื่อไปถึงที่หมู่บ้านผมได้ขอให้คนขับรถกลับไปในเมืองลี่เจียงก่อน และให้กลับมารับในตอนเย็น หลังจากนั้นผมก็ได้ใช้เวลาครึ่งวันในช่วงบ่ายวาดภาพหมู่บ้านนั้นเป็นจำนวน ๓ ภาพ การได้กลับมาทำในสิ่งที่ชอบอีกครั้งเป็นการใช้เวลาอย่างมีความสุข เป็นประสบการณ์การวาดภาพกลางแจ้งที่สนุกสนานและสงบเป็นอย่างยิ่ง

ความทรงจำของประสบการณ์การวาดภาพในช่วงวัยเด็กที่โรงเรียน ภ.ป.ร. ราชวิทยาลัยและประสบการณ์การวาดภาพหมู่บ้านชาวจีนในชนบทที่อยู่ใกล้กับเมืองลี่เจียงได้สร้างแรงบันดาลใจให้ผมกลับมาเริ่มวาดรูปเป็นประจำอีกครั้งตั้งแต่เดือนกันยายน พ.ศ. ๒๕๖๑ จนถึงปัจจุบัน ผมก็ยังคงวาดรูปเป็นประจำแทบทุกวัน

5/12/2025

